

stus creatoris confirmatur, qui secundum creatorem totius hominis salutē pollicebatur. Seruorum quoq; parabola, qui secundum rationem scēneratæ pecuniæ dominicæ dijudicātur: iudicem ostēdit deum, etiam ex parte seueritatis: non tantū honorātem, uerū & auferentem quod quis uideat ha- buisse. Aut si & hic creatorem finxerit austerum, tollentem quod non posu- erit, & metentem quod non seuerit: hic quoq; me ille instruit, cuius pecuniā ut scēnerem edocet. Sciebat CHRISTVS baptisma Iohannis unde esset, & cur quasi nesciens interrogabat: Sciebat non responsuros sibi pharisæ- os, & cur frustra interrogabat: An ut ex ore ipsorū iudicaret illos, uel ex cor- de: Refer ergo & hæc ad excusationē creatoris, & ad comparisonē CHRIS- TI: & considera iam, quid secuturum esset, si quid pharisæi ad interrogati- onem renunciaissent. Puta illos renunciaisse humanū Iohānis baptisma: sta- tim lapidibus elisi fuissent. Existeret aliquis Marcion aduersus Marcionem qui diceret: O deum optimum, o deum diuersum à creatoris exemplis. Sci- ens præceptis ituros homines, ipse illos in * prærupiū imposuit. Sic enim de creatore in arboris lege tractatur. Sed de cœlis fuit baptisma Iohannis. Et quare, inquit CHRISTVS, nō credidistis ei: ergo qui credi uoluerat Iohā- ni increpaturus quod non credidissent, eius erat cuius sacramentum Iohan- nes administrabat. Certe nolentibus renunciare quid saperent, cū & ipse ui- cem opponit: & ego non dico uobis in qua uirtute hæc facio, malum malo reddidit. Reddite quæ Cæsaris Cæsari, & quæ sunt dei deo. Quæ erūt dei: quæ similia sint denario Cæsaris, imago scilicet & similitudo eius. Homine igitur reddi iubet creatori, in cuius imagine & similitudine & nomine & ma- teria expressus est. Quærat sibi monetam deus Marcionis. CHRISTVS de- narium hominis suo Cæsari iubet reddi, non alieno: nisi quod necesse est qui suum denariū non habet. Iusta & digna præscriptio est in omni quæ- stione, ad propositum interrogationis pertinere debere sensum responsio- nis. Cæterum aliud consulenti, aliud respondere dementis est. Quo magis absit à CHRISTO quod ne homini quidem conuenit. Sadducæi resurrecti- onis negatores, de ea habentes interrogationem proposuerāt domino, ex lege materiam mulieris, quæ septem fratribus ex ordine defunctis, secundū præceptum legale nupsisset, cuius uiri deputanda esset in resurrectiōe. Hæc fuit materia quæstionis, hæc substantia consultationis. Ad hoc respondisse CHRISTVM necesse est. Neminē timuit, ut quæstiones aut declinasse ui- deatur: aut per occasionem earum, quod aliās palam non docebat substē- disse. Respondit igitur. Huius quidem æui filios nubere. Vides quā perti- nenter ad causam. Quia de æuo uenturo quærebatur, in quo neminem nu- bere definiturus præstruxit: hic quidem nubi ubi sit & mori. Quos uero di- gnatus sit deus illius æui possessione & resurrectione à mortuis, neque nu- bere, neque nubi, quia nec morituri iam sint, cum similes angelorum fiant, dei resurrectionis filij facti. Cum igitur census responsionis nō ad aliud sit dirigendus

For. *in præcipitiū
Nisi prærupiū usur
pat nouo more.

ADVER
dirigendus.
propositum
quæstionem
autem nup
bos & ipsius
trabantur.
querentes.
conatus na
dicorum
nam retrac
pare textu
is illius æui
oportet: Qu
ad sequenti
fessione & r
banur, cuius
nuptis resp
nibus dic
lus æui alter
sunt filij hui
negauerat d
nonis & dif
nam con
re dixit. C
aduersus Sa
eum respon
flum Dau
hoc ad CH
noem CH
gs quā fil
æuis. At ex
à cæto illo fi
presentia se
us secun
mum que
uid credide
num eum n
sic non alius
num propri
nunciaret. &
qui multos